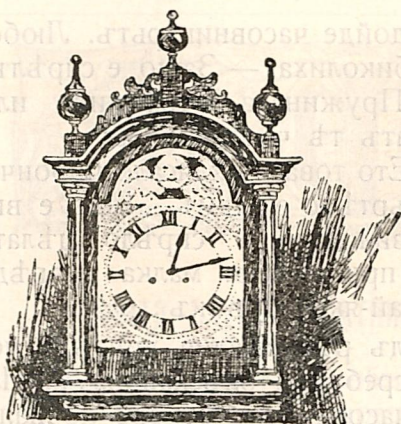

Кой е виновенъ.

Въ голѣмата стая на стѣната висѣше голѣмъ часовникъ и постоянно пѣеше: тикъ-такъ, тикъ-такъ!

Наближи обѣдъ. Дѣцата си дойдоха отъ училище.

— Яде ми се. Скоро ли ще обѣдваме? — запита Тинка.

— Скоро. Точно на 12 часа, отговори братъ ѝ.

— Иска 5 минути до 12, повтори и голѣмата сестра Мара.

Дѣцата излѣзоха. А часътъ все пѣеше: тикъ-такъ! И, изведнѣжъ часовникътъ нѣщо заскърбуца . . . и . . . динъ! . . . скръцна и спрѣ да бие . . .

Дѣцата чуха и отново наобиколиха часовника.

— Трѣбва да се е скжсала *пружината*. Тя движи часовника . . . Каза голѣмото момиче.

— Нѣ. Споредъ мене *стрѣлките* сж се поврѣдили. Тѣ движатъ всичко. Тѣ сж причината, каза Тинка.

— О, нѣ. Стрѣлките сж нищо. Тѣ не биха се движили, ако не е онова *назжбено колелце*. То е причина да спре часовникътъ, дума Мара.

Дѣцата се скарали, коя частъ отъ часовника е по-важна.

Дойде баща имъ. Той разгледа часовника. Побутна стрѣлките му — не бива. — Трѣбва да се вика часовникарь, каза той.